

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci **žalobce: J.H.**, zast. JUDr. Klárou Slámovou, advokátkou se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 2./1666, Praha 4, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 17.4.2009, č. 717/2009,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství policie Praha IV ve věcech služebního poměru ze dne 3.3.2009, č.j.: 1142/2009, kterým byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR pro porušení služebního slibu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební poměr byl žalobci ukončen dnem doručení rozhodnutí, tj. dnem 3.3.2009.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jehož výrok je uveden výše, byl žalobce propuštěn ze služebního poměru. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že provedeným šetřením Inspekce Policie ČR prováděným podle ust. § 158 odst. 3 trestního řádu bylo zjištěno, že žalobce společně s dalším policistou uložil v průběhu silničních kontrol v období od 24.1. - 24.2.2009 řidičům motorových vozidel L. G. D., X. S. B., T. V. N. a L.D.

N. pokuty za dopravní přestupky, od přestupců převzal finanční prostředky v celkové výši 1.400,-Kč, nevydal jim za ně příslušné pokutové bloky a vybrané peníze si ponechal pro svoji potřebu. Jednání žalobce je dokumentováno ve spise Inspekce Policie ČR č.j: IN-378/10-TČ-2008. Na základě uvedených skutečností bylo Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 1 dne 1.3.2009 pod č.j.: SV 9/2009 zahájeno proti žalobci trestní stíhání pro trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle ust. §158 odst. 1 trestního zákona v jednočinném souběhu s trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, 3 písm. b) trestního zákona a to ve spolupachatelství podle § 9 odst.2 tohoto zákona.

Služebnímu funkcionáři bylo v souvislosti s řízením o propuštění umožněno státní zástupkyní nahlédnutí do vyšetřovacího spisu. Po prostudování tohoto spisu dospěl služební funkcionář k závěru, že jednání žalobce (viz shora) je ve spise dostatečně dokumentováno. S ohledem na zjištěné skutečnosti tak dospěl služební funkcionář k jednoznačnému závěru, že se žalobce dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a diskredituje dobré jméno Policie České republiky jako garanta bezpečnosti občanů. Svým jednáním tedy žalobce závazně porušil služební slib, jehož znění je uvedeno v § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru a kterým se policista zavazuje, že bude při výkonu služby nestranný a bude důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužije svého postavení. Současně se složením tohoto slibu se zavazuje, že se bude vždy a všude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Uzavřel, že vzhledem k tomu, že je jednání žalobce v přímém rozporu se zněním služebního slibu, bylo rozhodnuto o jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Důvod propuštění zjistil služební funkcionář dne 2.3.2009.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce 9.3.2009 odvolání. V podaném odvolání žalobce předně namítal, že nebylo nijak prokázáno, že by porušil služební slib zavrženíhodným jednáním, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Tvrdil, že tuto skutečnost nelze dovozovat z pouhého úkonu trestního řádu, kterým je usnesení o zahájení trestního stíhání. V době vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru existovalo pouze pouhé podezření, že se žalobce mohl dopustit skutkového jednání popsaného v usnesení o zahájení trestního stíhání. Podezření pak bylo založeno na procesně nehodnotných tvrzeních osob, jejichž pravdomluvnost je omezena jejich původem i postavením trpěných, byť již nežádoucích cizinců. Tedy, že do vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nebyl vyslechnut procesně žádný svědek a nebyl proveden úkon, který by dodával tvrzení svědků alespoň váhu tvrzení, učiněného po řádném poučení o následcích tvrzení nesprávných či nepravdivých skutečností. Pouhé podezření, že se žalobce mohl skutkového jednání dopustit, nestačí pro odůvodněný závěr, že porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu.

O podaném odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný k námitkám žalobce předně poukázal na ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a konstatoval, že služební funkcionář postupoval v intencích tohoto ustanovení. Z ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru vyplývá, že příslušný služební funkcionář je povinen propuštění realizovat po splnění stanovených podmínek. První podmínka spočívá v tom, že se příslušník dopustil zavrženíhodného jednání, tj. jednání pro společnost zcela nepřijatelného. Druhou podmínkou je, aby zavrženíhodné jednání mělo znaky trestného činu. Třetí podmínkou je, aby zavrženíhodné jednání bylo způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Žalovaný odmítl námitku žalobce, týkající se procesního výsledku svědků. Uvedl, že rozhodnutí ve věcech služebního poměru není úkonem provedeným v trestním řízení a výraz „svědek“ zde použitý nelze posuzovat podle trestního řádu. Služební funkcionář posuzuje jednání příslušníka nikoli jako orgán činný v trestním řízení a nečiní ani závěry trestně právní, které by nepochybně vedly k porušení zásady presumpce nevin. Nelze směšovat trestní řízení a řízení ve věcech služebního poměru (propuštění). Služební funkcionář si v rámci úvahy vytváří vlastní názor a úsudek, zda by jednání příslušníka bylo trestným činem z pohledu jeho formálních znaků. Užití pojmu „jednání, které má znaky trestného činu“ v zákoně není vyjádřením pojmu trestného činu v jeho materiálním smyslu, ale jen v rozsahu jeho formálních znaků. V řízení o propuštění nerozhoduje služební funkcionář o tom, zda se konkrétní příslušník dopustil trestného činu, nýbrž posuzuje skutečnost, zda tento příslušník porušil služební slib zavrženíhodným jednáním, které má formální znaky trestného činu.

Žalovaný dále uvedl, že zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona a trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, 3 písm. b) trestního zákona je jedním ze závažných protiprávních jednání, které může mít značné protispolečenské následky. Dopustí-li se pak takového jednání příslušník Policie ČR, je škodlivý následek výrazně umocněn, neboť z povahy výkonu služby v bezpečnostním sboru je povinen občany nejen chránit před škodlivými následky, které takové jednání vyvolává, ale současně je z pozice represivního orgánu státní moci povinen takové činy stíhat.

Žalovaný konstatoval, že se žalobce dopustil zavrženíhodného jednání, jež se neslučuje s premisou chování policisty jako veřejného činitele, má znaky trestného činu a diskredituje dobré jméno Policie ČR jako garanta bezpečnosti pro občana, čímž je toto jednání způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie České republiky. Uvedl, že jednání, ze kterého je žalobce obviněn, naplňuje znaky výše uvedených trestných činů a jako takové ho lze jednoznačně chápat jako zavrženíhodné. Toto jednání považoval žalovaný za zvlášť závažné porušení služebního slibu.

Závěrem žalovaný poukázal na ust. § 17 odst. 3 zákona o služebním poměru, ve kterém je stanovena norma jednání, chování a plnění služebních povinností. Zavrženíhodné jednání je pak naplněno jakoukoli činností, která hrubě vybočuje z těchto podmínek.

Z uvedených důvodů rozhodl žalovaný tak, jak je uvedené ve výroku rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V podané žalobě žalobce předně namítal, že nebyly splněny podmínky ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru a propuštění žalobce ze služebního poměru tak bylo učiněno v rozporu se zákonem. Uvedl, že ve smyslu ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jen jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Tvrdil, že v daném případě nebylo nijak prokázáno, že by žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Tuto skutečnost nelze dovozovat z pouhého úkonu trestního řádu, kterým je usnesení o zahájení trestního stíhání. Zejména proto ne, že usnesením o zahájení trestního stíhání je rozhodnutím pouze o podezření, že byl spáchán skutek v něm uvedený a případně tímto skutkem i trestný čin. Význam usnesení je především v tom, že po jeho vydání mohou následovat potřebné úkony trestního řízení v procesně hodnotné formě. V žádném případě se nejedná o rozhodnutí, ze kterého by bylo možno jakkoliv dovozovat, že nepochybně ke skutkovému jednání došlo. V době vydání napadeného rozhodnutí tak existovalo pouze pouhé podezření, že se žalobce mohl skutkového jednání popsaného v usnesení o zahájení trestního stíhání dopustit.

Žalobce namítal, že pouhé podezření, že se mohl skutkového jednání dopustit, nestačí pro odůvodněný závěr, že porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. K takovému závěru by bylo možno dojít teprve v případě, že by bylo dáno najisto, že se nějakého zavrženíhodného jednání majícího znaky trestného činu dopustil, tedy v okamžiku, až by bylo nad rozumnou pochybnost prokázáno, že nějaký takový skutek spáchal.

Žalobce tvrdil, že pro případy podezření ze spáchání skutkového jednání, ve kterém je spatřován trestný čin, zákonodárce stanovil v ust. § 40 zákona o služebním poměru, že příslušník musí být zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání. Důvodné podezření ze spáchání trestného činu je právě důvodem pro vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, tedy právě pro tento případ zákonodárce předpokládá postup podle ust. § 40 zákona o služebním poměru. Postup podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) tohoto zákona je po právu pouze v případě, že je dáno najisto, že se příslušník dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu, ale z různých důvodů není možno očekávat uznání jeho viny soudem.

Žalobce namítal, že při rozhodování o tak závažném zásahu do práv žalobce, jakým je propuštění ve smyslu ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, by žalovaný měl zvažovat všechny okolnosti případu a nepostupovat jen ve vidině domnělého pozitivního mediálního dopadu (ocenění) takového okamžitého rozhodnutí, neboť postup v nesouladu se zákonem a zcela evidentně extrémně zaměřený proti žalobci vytváří nejen právně vadné rozhodnutí, ale i obecně právní nejistotu u ostatních příslušníků policie. Jinak řečeno, urychlené, překotné a nedostatečně důvodné propuštění příslušníka policie se sice může jevit v ten okamžik jako „rozhodnost“ či „tvrdá nekompromisnost“ rozhodujícího ředitele, avšak zároveň působí negativně v řadách ostatních policistů, neboť je projevem neúcty k jejich obtížné a společensky nezbytné práci, je projevem znevážení často celoživotního sebeobětování se těchto příslušníků ve prospěch společnosti. Jedná se tedy nejen o protiprávní populistický počin, ale i o morálně a společensky vadný postup.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství Praha IV a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě, žalovaný setrval na tvrzeních uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání před soudem účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Soud jednání odročil za účelem ověření a zjištění výsledků trestního řízení u příslušného obvodního soudu. Po obdržení rozsudků trestního soudu ve věci žalobce a zjištění, že k výzvě soudu účastníci řízení již nesetrvávají na ústním projednání věci, soud přikročil k posouzení žaloby.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 40 zákona o služebním poměru příslušník musí být zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání.

Podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Podle ust. § 180 odst. 5 zákona o služebním poměru vyskytne-li se v řízení otázka, o které již bylo pravomocně rozhodnuto příslušným orgánem, je služební funkcionář rozhodnutím vázán. Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, která nepřísluší služebnímu funkcionáři rozhodnout a která dosud nebyla pravomocně vyřešena, služební funkcionář může dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení o dané otázce nebo si o ní může učinit úsudek. Služební funkcionář si nemůže učinit úsudek o osobním stavu příslušníka a o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo za něj odpovídá. Probíhá-li před příslušným orgánem řízení o předběžné otázce, vyčká služební funkcionář jeho výsledku.

Soud o podané žalobě uvážil následovně:

Námitku žalobce, podle které nebylo v projednávaném případě prokázáno, že by žalobce porušil ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru neshledal soud oprávněnou. Předně ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru ukládá služebnímu funkcionáři povinnost propustit ze služebního poměru takového příslušníka, který porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební funkcionář je tedy v souladu se zákonem o služebním poměru oprávněn a zároveň povinen posuzovat, zda vytýkané jednání, jehož se dotýčný příslušník (zde žalobce) dopustil, naplňuje všechny čtyři podmínky stanovené zákonem, tj. 1. zda je porušením služebního slibu, 2. zda je zavrženíhodné, 3. zda má znaky trestného činu a 4. zda je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Rozhodnout o propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru lze pouze tehdy, jsou-li všechny tyto čtyři kumulativní podmínky splněny. Ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je speciální právní úpravou ve vztahu k úpravě obsažené v § 180 odst. 5 věty druhé zákona o služebním poměru a opravňuje služebnímu funkcionáře učinit si při rozhodování o propuštění příslušníka ze služebního poměru úsudek o tom, zda jednání, jehož se příslušník dopustil, má znaky trestného činu. Tento závěr je výhradně omezen na řízení ve věci služebního poměru.

Žalobce v podané žalobě konkrétně nerozporoval splnění některé z výše uvedených podmínek, když toliko obecně tvrdil, že se v projednávaném případě jedná o pouhé podezření, že se mohl skutkového jednání dopustit. Dle náhledu soudu není tato výtku oprávněná. Skutečnost, že se žalobce správními orgány vytýkaného jednání dopustil, vyplývá z obsahu předloženého spisového materiálu. Konkrétně je tato skutečnost zřejmá z usnesení Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 ze dne 1.3.2009, č.j.: SV 9/2009, kterým bylo podle ust. § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání proti žalobci a M. K., pro podezření z trestných činů zneužití pravomoci veřejného činitele podle ust. § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, v jednočinném souběhu s trestným činem přijímání úplatků podle § 160 odst. 2, 3 písm. b) trestního zákona, a to ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, neboť zjištěné a odůvodněné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že byly spáchány shora uvedené trestné činy a že je spáchali obvinění mimo jiná jednání tím, že:

- Dne 24.2.2009, v době okolo 15.00 hod, v Praze 4, ul. Vídeňská, ve směru do centra, jako hlídka MOP Lhotka, zastavili motorové vozidlo tovární značky VW Sharan, rz 6B2 6597, které řídil X. S. B. a osádku tvořily další dvě osoby – M. C. N. a L.V. K., po řidiči X.S. B. požadovali částku ve výši 1.000,-Kč za to, že z vozidla neměl odstraněnu starou dálniční známku s tím, že pokud by chtěl pokutový blok, bude to za 2.000,- Kč, jinak za 1.000,-Kč, jelikož měl u sebe poškozený pouze 500,- Kč, hlídka MOP Lhotka se s navrhovanou částkou spokojila, kontrolovanému řidiči nevydala pokutové bloky a vybrané peníze si ponechala pro vlastní potřebu,
- Dne 24.2.2009, v době okolo 15.30 hod., v Praze 4, ul. Libušská, u křižovatky s ulicí Drubežářskou, jako hlídka MOP Lhotka, zastavili motorové vozidlo tovární značky VW - dodávka, rz 1A2 1013, jehož řidičem byl T. V. N., osádku dále tvořila H. A.N., po řidiči T. V. N., požadovali částku ve výši 2.000,-Kč, za to, že ve vozidle vezl děti, které nebyly v autosedačkách; řidič T.V. N., policistům řekl, že má u sebe hotovost ve výši asi 500,-Kč, tuto od něj hlídka MOP Lhotka převzala, a to 2x200,- Kč a zbytek v drobných mincích, nevydala pokutové bloky a peníze si policisté ponechali pro svoji potřebu,
- Dne 24.2.2009, v době okolo 16.55 hod., v Praze 4, v ulici Generála Šišky, poblíž křižovatky s ulicí Zelenkova, jako hlídka MOP Lhotka, zastavili motorové vozidlo tovární značky FIAT Scudo, rz 8A8 4564, které řídil L. Di. N., po řidiči policisté požadovali částku 2.000,- Kč za to, že předtím zastavil na zastávce autobusu MHD s tím, že se žalobce řidiče zeptal, jestli chce věc vyřešit na místě a pokud to nevyřeší na místě, že jej dál nepustí; posléze policisté snížili navrženou pokutu ve výši 2.000.- Kč na částku 1.000,- Kč, avšak řidič jim sdělil, že má u sebe pouze 500,- Kč, na což mu odpověděli, že to bude stačit, peníze od řidiče převzali, nevydali pokutové bloky a vybrané peníze si policisté ponechali pro svoji potřebu.

Obvodní státní zastupitelství na základě shromážděných materiálů a zjištění dospělo k závěru o důvodnosti podezření, že žalobce a nstržm. M. K. jednali shora popsáním způsobem, kdy úmyslně a v rozporu zejména s ust. § 45 o služebním poměru, s ust. § 6 zák. č. 283/1991, o Policii ČR, (v bodě č. 1), s ust. § 9, 11 a 13 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR, v rozporu s čl. 3 Závazného pokynu PP č. 204 z 31. 12. 2007, kterým se upravuje postup příslušníků a zaměstnanců Policie ČR při manipulaci s bloky k ukládání pokut, bloky na pokutu na místě nezaplacenou a finanční prostředky vybranými v blokovém řízení, při výkonu své pravomoci v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch vykonávali svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu a tímto jednáním naplnili všechny znaky skutkové podstaty trestných činů uvedených ve výroku.

Skutečnost, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil, vyplývá rovněž z materiálů správního orgánu I. stupně, které dokládají službu žalobce v předmětné dny.

Z výše uvedeného má soud za jednoznačně prokázané, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. Žalobce pak v podané žalobě nepředložil žádný důkaz, který by tvrzení správních orgánů zpochybnil či vyvrátil.

Skutečnost, že správní orgány nepochybily ve skutkovém a právním posouzení, že se žalobce dopustil jednání, které má znaky trestného činu dotvrzuje skutečnost, že trestní řízení vedené proti žalobci bylo ukončeno rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1.6.2010, sp.zn.: 37 T 19/2009, kterým byl žalobce shledán vinným, mimo jiné, trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele dle § 158 odst. 1 trestního zákona a trestným činem přijímání úplatku dle § 160 odst. 2,3 písm. b) trestního zákona. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 24.1.2011. Žalobci byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 let s odkladem na zkušební dobu 3 let a 6 měsíců a dále trest zákaz činnosti spočívající v zákazu zaměstnání u Policie ČR, Obecní policie a Vojenské policie na dobu 4 let.

Vzhledem k tomu, že soud na základě obsahu předloženého spisového materiálu dospěl k závěru, že správní orgány věc správně skutkově i právně posoudily, když shledaly,

že se žalobce ve smyslu ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služební poměru dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, a tedy že se nejedná o pouhé podezření ze spáchání trestného činu, neshledal soud odkaz žalobce na ust. § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru relevantním.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný správní orgán rozhodl v souladu se zákonem a žalobu proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl v řízení úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku ze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.